

Capitolul 1

Scriu aceste rânduri așezată în chiuveta din bucătărie. Mai bine zis, stau cu picioarele în ea. Restul persoanei mele e cocoțat pe uscătorul de vase, peste care am așternut pătura câinelui nostru și învelitoarea pentru ceainic. N-aș putea zice că stau din cale-afară de confortabil, și mă înconjoară un miros deprimant de săpun carbolic, dar e unica parte a bucătăriei până unde mai ajunge lumina zilei. Și am descoperit că a sta într-un loc unde n-ai mai stat poate să te inspire: mi-am scris cea mai reușită poezie a mea cocoțată pe cotețul găinilor. Deși nici măcar aceea nu-i o poezie foarte bună. Am decis că poeziile mele sunt atât de proaste, încât nu trebuie să mai scriu vreuna.

Picăturile de pe acoperiș plescăie în butoiul de apă aflat lângă ușa din spate. Priveliștea de pe fereastra de deasupra chiuvetei e nemaipomenit de mohorâtă. Dincolo de grădina umedă și rece se văd zidurile ruinate ce mărginesc șanțul de apărare. Dincolo de șanț, câmpurile arate, transformate în mlaștini, se întind sub cerul plumburiu. Îmi spun că toată ploaia din ultimul timp este benefică pentru natură și că în orice clipă primăvara ne va lua prin surprindere. Încerc să-mi imaginez copacii înfrunziți și curtea scăldată în soare. Din păcate, cu cât ochii minții văd mai mult verde și auriu, cu atât mai decolorat mi se pare amurgul acesta.

E liniștitor să-ți desprinzi privirea de la fereastră și să ți-o întorci către focul din bucătărie, lângă care sora mea, Rose, calcă, deși evident că nu vede foarte bine și ar fi păcat să-și ardă unica ei cămașă de noapte. (Eu am două, dar uneia-i lipsește partea din spate.) Rose arată deosebit de atrăgătoare în lumina focului, fiindcă e o blondă trandafirie, foarte palidă și eterică. Deși eu m-am obișnuit cu ea, tot știu că e o frumusețe. Are aproape douăzeci și unu de ani și e foarte supărată pe viață. Eu am șaptesprezece ani, par mai tânără și mă simt mai bătrână. Nu sunt o frumusețe, dar am trăsături regulate.

Tocmai i-am spus lui Rose că situația noastră este romantică: două fete în această casă stranie și singuratică. Ea mi-a replicat că nu i se pare deloc romantic să fie închisă într-o ruină înconjurată de o mare de noroi. Trebuie să recunosc, căminul nostru e un spațiu nefiresc în care să locuiești. Dar eu îl iubesc. Casa a fost construită pe vremea lui Carol I, dar a fost avariata de Cromwell. Tot zidul nostru dinspre răsărit a făcut parte din castel: are chiar două turnuri rotunde. Clădirea porții este intactă și legată de casă printr-o porțiune din vechiul zid, care și-a păstrat neștirbită înălțimea de odinioară. Și turnul Belmonte, tot ce a mai rămas dintr-un castel și mai vechi, stă încă în picioare pe o movilă din apropiere. Dar nu o să încerc să fac o descriere completă a straniei noastre case până n-o să am la dispoziție mai mult timp decât acum.

Scriu acest jurnal în parte ca să îmi practic stilul de scriere rapidă recent însușit și în parte ca să învăț cum să scriu un roman. Vreau să fac personaje din noi toți și să adaug conversații. De dragul stilului ar trebui să mă avânt înainte fără să gândesc prea mult, căci până acum toate poveștile mele au fost rigide și chinuite. Singura dată când mi-a făcut

favoarea de a citi una, tata mi-a spus că în ea grandiosul se îmbina cu niște eforturi disperate de a fi amuzantă. M-a sfătuit să mă relaxez și să las cuvintele să curgă.

Aș vrea să știu cum să fac cuvintele să curgă din mintea tatei. Cu ani și ani în urmă a scris o carte foarte neobișnuită, numită *Jacob Luptătorul*, o combinație de ficțiune, filosofie și poezie. A avut un succes imens, mai ales în America, unde a făcut o grămadă de bani citind din ea în public, și părea pe cale să devină unul dintre scriitorii importanți. Dar pe urmă s-a oprit din scris. Mama puneă asta pe seama unui lucru care i s-a întâmplat când eu aveam doar cinci ani.

Pe atunci locuiam într-o căsuță de la marginea mării. Tata tocmai ni se alăturase după un al doilea turneu de lecturi în America. Într-o după-amiază, când ne luam ceaiul în grădină, a avut nefericirea de a-și pierde răbdarea cu mama într-un mod nespus de zgomotos, tocmai când era pe punctul să-și taie o bucată de prăjitură. A agitat cuțitul atât de amenințător în direcția ei, încât un vecin băgăcios a sărit gardul grădinii ca să intervină și s-a pomenit doborât la pământ. La tribunal, tata a explicat că a omorî o femeie cu cuțitașul nostru de argint pentru tăiat prăjituri ar fi fost un proces lung și epuizant, la finalul căruia victima ar fi murit de plictiseală, și a fost achitat de orice intenție de a o ucide pe mama. Întregul caz pare să fi fost ridicol, toată lumea, cu excepția vecinului, fiind foarte nostimă. Dar tata a făcut greșeala de a fi mai nostim decât judecătorul și, întrucât nu era nicio îndoială că îl vătămase serios pe vecin, a fost condamnat la trei luni de închisoare.

Când a ieșit era același om drăguț dintotdeauna, ba chiar mai drăguț, pentru că temperamentul i se îmbunătățise. Cu excepția acestui fapt, mie nu mi s-a părut schimbat deloc, dar Rose își amintește că el începuse deja să fie

nesociabil. Atunci a închiriat pentru patruzeci de ani castelul, care e un loc minunat dacă vrei să fii nesociabil. Odată ce ne-am instalat aici, ar fi trebuit să începă o nouă carte. Dar timpul a trecut fără să se întâmple nimic și în cele din urmă ne-am dat seama că renunțase până și să mai încerce să scrie. Sunt ani de când refuză până și să ia în discuție posibilitatea de a o face. Își petrece majoritatea vieții în locuința portarului, care iarna e înghețată, fiindcă nu are șemineu. Stă acolo ghemuit deasupra unei sobițe cu ulei și, din câte știm noi, nu face altceva decât să citească romane polițiste împrumutate de la biblioteca din sat. I le aduce domnișoara Marcy, bibliotecara, care e și directoarea școlii. Ea îl admiră nespus și zice că „plumbul i-a pătruns în suflet“.

Eu una nu văd cum ar putea plumbul să pătrundă foarte adânc în sufletul cuiva după numai trei luni de închisoare, în tot cazul nu când acel cineva are atâta vitalitate câtă avea tata... și părea să-i fi rămas destulă când i-au dat drumul. Acum însă parcă i-a pierit cu totul și nesociabilitatea lui s-a agravat, devenind aproape o boală. Adesea mă gândesc că ar prefera să nu-i întâlnească nici pe membrii familiei sale. Veselia lui înăscută a dispărut. Uneori afișează o voioșie falsă care mă face să mă simt prost, dar de obicei e fie posomorât, fie iritabil. Cred că ar prefera să-și iasă din fire ca pe vremuri. O, bietul tata, e atât de jalnic! Dar ar putea să lucreze și el măcar puțin în grădină! Sunt conștientă că ăsta nu este un portret corect al lui. Trebuie să încerc din nou mai târziu.

Mama a murit acum opt ani, din cauze perfect naturale. Trebuie să fi fost o persoană discretă, căci nu am decât cea mai vagă amintire despre ea, deși în majoritatea privințelor am o memorie excelentă. (Îmi amintesc perfect

incidentul cu cuțitul pentru prăjituri: l-am lovit pe vecinul căzut cu lopățica mea de lemn. Tata mereu a susținut că asta l-a costat o lună de închisoare în plus.)

Acum trei ani (sau să fi fost patru? știu că unicul acces de sociabilitate al tatei a avut loc în 1931) ne-a fost prezentată o mamă vitregă. Chiar am fost surprinse. Este un model faimos al pictorilor și pretinde că a fost botezată Topaz, deși, chiar dac-ar fi adevărat, nu există nicio lege care să oblige o femeie să păstreze așa un nume. Este foarte frumoasă, cu o coamă de păr atât de blond că-i aproape alb și cu o piele extraordinar de palidă. Nu folosește machiaj, nici măcar pudră. La Galeria Tate există două tablouri care o înfățișează, unul de Macmorris, intitulat „Topaz cu jad“, în care poartă un splendid colier de jad, și altul de H. J. Allardy, care o înfățișează goală pe o veche sofa tapisată cu păr de cal, despre care ea povestește că înțepa foarte tare. Acesta se cheamă „Compoziție“. Dar fiindcă Allardy a pictat-o chiar mai palidă decât este, „Descompunere“ i s-ar potrivi mai bine.

De fapt paloarea lui Topaz nu are nimic nesănătos. Pur și simplu o face să pară că aparține unei noi rase. Are o voce foarte joasă, sau mai bine zis așa preferă ea să vorbească: vocea face parte dintr-o poză de pretinsă artistă care mai include pictura și cântatul la lăută. Dar bunătatea ei este perfect autentică și la fel și gătitul. Țin foarte, foarte tare la ea și e drăguț că am scris asta când ea tocmai apare pe scările către bucătărie. Poartă vechea ei rochie portocalie de ceai. Părul ei palid și drept îi curge pe spate până la talie. S-a oprit pe treapta de sus și a zis „A, fetelelor!“, cu câte o inflexiune catifelată pe fiecare silabă.

Acum stă pe scăunelul de oțel cu trei picioare și ațâță focul. Lumina lui trandafirie o face să arate mai banală,

dar foarte drăguță. Are douăzeci și nouă de ani și a mai avut doi soți înaintea tatei (deși nu vrea să ne spună prea multe despre ei), dar pare extraordinar de tânără. Poate pentru că fața ei este atât de inexpressivă.

Acum bucătăria e foarte frumoasă. Lumina focului își trimite strălucirea statornică prin grătarul vetrei și prin gaura rotundă de pe sobă, unde capacul a fost lăsat deschis. Colorează în trandafiriu pereții albi. Până și grinzile întunecate ale tavanului au devenit auriu-închis. Cea mai înaltă grindă se află la peste nouă metri de podea. Rose și Topaz sunt două siluete mici într-o peșteră imensă, luminată.

Acum Rose stă pe paravanul din fața vetrei, așteptând să i se încingă fierul de călcat. O privește pe Topaz cu un aer nemulțumit. Adesea pot să-mi dau seama ce gândește Rose și aș paria că acum îi invidiază rochia de ceai portocalie și-și urăște bluza și fusta care-s cam vechi și sărăcăcioase. Biata Rose urăște majoritatea lucrurilor pe care le are și invidiază majoritatea lucrurilor pe care nu le are. Și eu sunt nemulțumită, dar eu parcă nu iau la fel de mult în seamă treaba asta. În acest moment, mă simt nerezonabil de fericită privindu-le pe amândouă, știind că mă pot alătura lor la căldură, dar rămânând aici, în frig.

Vai de mine, tocmai a avut loc o mică scenă! Rose i-a cerut lui Topaz să se ducă la Londra și să câștige niște bani. Topaz i-a răspuns că nu crede că merită efortul, pentru că traiul acolo este mult prea scump. E adevărat că niciodată nu poate economisi prea mult, doar cât să ne cumpere câteva cadouri. Este foarte generoasă.

— Și doi dintre cei pentru care pozez sunt în străinătate, a continuat ea, și nu vreau să lucrez pentru Macmorris.

— De ce? a întrebat Rose. Plătește mai bine decât ceilalți, nu?

— Ar fi și cazul, având în vedere cât de bogat este, a zis Topaz. Dar nu-mi place să pozez pentru el fiindcă nu-mi pictează decât capul. Tatăl tău spune că bărbații care mă pictează goală îmi pictează trupul și se gândesc la munca lor, în timp ce Macmorris îmi pictează capul și se gândește la trupul meu. Și e perfect adevărat. Am avut mai multe probleme cu el decât aș vrea să știe tatăl tău.

Rose a zis:

— Aș fi crezut că merită să ai niște probleme dacă e vorba să câștigi bani.

— Atunci îndură tu problemele alea, draga mea, a zis Topaz.

Ceea ce trebuie s-o fi enervat foarte tare pe Rose, având în vedere că n-are nici cel mai mic prilej să intre în genul ăla de necazuri. Și-a dat capul pe spate cu un gest dramatic și a zis:

— Sunt perfect dispusă s-o fac. Poate v-ar interesa pe amândouă să aflați că de câtva timp m-am gândit să mă vând pe mine însămi. Dacă va fi necesar, o să bat străzile.

I-am spus că nu avea ce străzi să bată în inima Suffolkului.

— Dar dacă Topaz ar avea amabilitatea să îmi împrumute bani de tren până la Londra și mi-ar da câteva sugestii....

Topaz a zis că ea n-a bătut niciodată străzile, treabă pe care o regreta foarte tare, pentru că „o persoană trebuie să se scufunde în abisuri ca să se ridice pe culmi“, ceea ce e genul de topazism pe care numai cu multă afecțiune îl poți tolera.

— Și oricum, i-a zis ea lui Rose, ești ultima fată care să ducă o viață de muncă grea și imoralitate. Dacă ești chiar așa îndrăgostită de ideea de a te vinde pe tine însăși, mai

bine găsește-ți un bărbat bogat și mărită-te cu el în mod respectabil.

Ideea aceasta îi venise și lui Rose, desigur, dar sperase întotdeauna că bărbatul respectiv va fi de asemenea chipeș, romantic și demn de iubit. Probabil motivul pentru care a izbucnit brusc în lacrimi a fost că nu mai nutrește nicio speranță să întâlnească vreodată un bărbat bun de luat în căsătorie, fie și unul hidos și sărac. Cum ea nu plânge decât cam o dată pe an, chiar ar fi trebuit să mă apropii și s-o alin, dar voiam să pun totul pe hârtie. Încep să înțeleg cum ajung scriitorii să capete o înclinație către cruzime.

Oricum, Topaz a alinat-o mult mai bine decât aș fi făcut-o eu, căci eu nu sunt dispusă să strâng oamenii la piept. Ea s-a comportat ca o mamă, lăsând-o pe Rose să-i umple de lacrimi rochia portocalie de ceai, care a trecut prin multe la vremea ei. Mai târziu Rose va fi furioasă pe ea însăși, pentru că are tendința nu tocmai drăguță de a o disprețui pe Topaz, dar pe moment sunt prietene la cataramă. Rose tocmai pune deoparte fierul de călcat, înghițindu-și lacrimile, iar Topaz așterne masa pentru ceai în timp ce schițează planuri total nepractice de a câștiga bani, cum ar fi să dăm un concert de lăută în sat sau să cumpărăm un porc în rate.

M-am alăturat și eu lor ca să-mi odihnesc mâna, dar n-am zis nimic important.

Plouă din nou. Stephen traversează curtea. Locuiește cu noi de când era copil: mama lui a fost servitoarea noastră în zilele când încă ne puteam permite una și când ea a murit el n-a avut unde se duce. Se ocupă de grădina noastră de legume, are grijă de găini și face o mulțime de alte treburi. Nu-mi pot imagina cum ne-am descurca fără el. Are optsprezece ani, este foarte blond și are un aer nobil,

deși expresia lui e puțin cam neroadă. Tata spune că-i drăguțul meu. Arată cam așa cum mi-l imaginez eu pe Silvius din *Cum vă place*¹, dar eu nu aduc deloc a Phoebe.

Stephen a intrat înăuntru. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să aprindă o lumânare și să o lipească pe per-vaz lângă mine, zicând:

— Îți strici ochii, donșoară Cassandra.

Apoi a lăsat să cadă pe acest jurnal o bucată de hârtie împăturită strâns. M-am întristat fiindcă știam că o să conțină o poezie. Presupun că a trudit la ea în hambar. E scrisă cu scrisul lui îngrijit și frumos. Titlul este: *Către domnișoara Cassandra* de Stephen Colly. E un poem fermecător... scris de Robert Herrick².

Ce mă fac cu Stephen? Tata spune că dorința de a te exprima este un lucru demn de milă, dar eu cred că de fapt principala dorință a lui Stephen este să-mi facă mie plăcere. Știe cât de mult prețuiesc poezia. Ar trebui să-i spun că știu că versurile astea sunt copiate – așa a făcut toată iarna, cam o dată pe săptămână – dar n-am inima să-l rănesc. Poate când va veni primăvara o să-l iau la o plimbare și o să-i spun asta într-o manieră încurajatoare. De data asta am scăpat de laudele mincinoase pe care i le aduc de obicei, mulțumindu-mă să-i zâmbesc aprobator din cealaltă parte a bucătăriei. Acum pompează apă în cisternă părând foarte fericit.

Fântâna este sub podeaua bucătăriei și se află acolo din primele zile ale acestui castel. Îl alimentează cu apă de șase sute de ani și se spune că n-a secat niciodată. Desigur, trebuie să fi existat multe pompe. Cea de acum a sosit

¹ Piesă de teatru de William Shakespeare.

² Cleric și poet englez din secolul al VII-lea, cunoscut pentru culegerea sa de poezii *Hesperidele*.

când a fost montat sistemul victorian de alimentare cu (presupusă) apă caldă.

Lumea mă tot întrerupe. Topaz tocmai a umplut ceainicul udându-mă pe picioare, iar fratele meu, Thomas, a revenit de la școala din orașelul apropiat, King's Crypt. E un băiat stângaci de cincisprezece ani, căruia părul îi crește în smocuri, ceea ce înseamnă că-i dificil să-i faci cărare. Are aceeași culoare șoricie ca al meu, numai că al meu e mai supus.

Când a intrat Thomas, mi-am amintit cum mă întorceam eu însămi de la școală, zi de zi, până acum câteva luni. Într-o străfulgerare, am rețrăit drumul de 16 kilometri în trenulețul care abia se târa și apoi cei 8 kilometri pe bicicletă din gara Scoatney. Cât mai uram drumul ăsta iarna! Dar cumva mi-aș dori să mai merg la școală. Fiica directorului cinematografului era colegă cu mine și din când în când mă mai băga la câte o proiecție. Tare-mi lipsește asta! Și îmi e dor și de școala însăși: era surprinzător de bună pentru un orașel liniștit de provincie. Am avut o bursă de studii, cum are și Thomas. Suntem satisfăcător de inteligenți.

Acum ploaia răpăie zdravăn în ferestre. Lumânarea mea creează impresia că afară e beznă. Și în partea opusă a bucătăriei e mai întuneric acum că au pus ceainicul deasupra găurii rotunde de pe plită. Fetele stau pe podea și prăjesc pâine prin grilaj. Lumina focului le pătrunde prin păr, desenându-le halouri strălucitoare în jurul capetelor.

Stephen a terminat de pompat și aprinde focul în cazan, unul mare și demodat, din cărămidă, care ne ajută să ținem cald în bucătărie și ne oferă apă foarte fierbinte. Cu cazanul și cu soba aprinse, bucătăria e cel mai călduros loc din casă. De asta și petrecem atâta timp în ea. Dar până

și vara luăm masa aici, pentru că mobila din sufragerie a fost vândută de mai bine de un an.

Dumnezeule, Topaz a pus niște ouă la fiert! Nu mi-a spus nimeni că găinile ne-au ascultat rugăciunile! O, draghele de găini! Mă așteptam să am numai pâine cu margarină la ceai și nu reușesc să mă împac cu margarina atât de bine pe cât mi-aș dori. Slavă Cerului că nu există o variantă de pâine mai ieftină decât pâinea!

Ce ciudat e să îmi amintesc că odinioară „ceai“ însemna ceaiul de după-amiază: prăjiturile și feliuțe subțiri de pâine cu unt în salon. Acum e o masă pe cât de consistentă o putem face și trebuie să ne ajungă până la micul dejun. O luăm după ce revine Thomas de la școală.

Stephen aprinde lampa. Peste o secundă, strălucirea arămie va pieri din bucătărie. Dar și lumina de lampă e frumoasă.

Lampa s-a aprins. Și, în timp ce Stephen o purta către masă, tata a apărut pe scări. Era înfășurat în vechiul lui pled de călătorie. Probabil venise din clădirea porții, pe lângă zidurile castelului. A murmurat:

— Ceai, ceai... A venit domnișoara Marcy cu cărțile de la bibliotecă?

(Nu venise.)

Apoi a zis că nu-și mai simțea mâinile, nu plângându-se, ci mai degrabă pe un ton oarecum surprins, deși mi se pare greu de crezut că o persoană care a locuit în castel iarna poate fi surprinsă că îi îngheață vreo parte a trupului. Și, în timp ce cobora scara scuturându-și ploaia din păr, am simțit brusc cât de mult țin la el. Mă tem că n-o simt prea des.

E încă un bărbat arătos, deși trăsăturile lui fine încep să fie înghițite de grăsime și coloritul îi pălește. Cândva era la fel de luminos ca al lui Rose.

Acum discută cu Topaz. Notez cu regret că afișează falsa lui voioșie, deși cred că în prezent biata Topaz e mulțumită și cu-atât din partea lui. Îl adoră și el pare să nu se sinchisească de ea.

Va trebui să mă dau jos de pe uscător: Topaz vrea aco-peritoarea ceainicului și câinele nostru, Helloise, a venit de afară și a descoperit că i-am împrumutat pătura. E un bull terrier alb ca neaua, cu excepția locurilor unde pielea roz ca o fondantă i se întrevește prin părul scurt. Bine, Helloise dragă, o să-ți dau pătura. Ea mă privește cu dragoste, reproș, încredere și amuzament... cum poate exprima atâtea cu doi ochi mici și mijiți?

Închei această însemnare așezată pe scări. Cred că merită consemnat că nu m-am mai simțit niciodată atât de fericită – în ciuda faptului că-s tristă din pricina tatei, mi-e milă de Rose, mă simt prost în privința poeziei lui Stephen și nu nutresc nicio undă de speranță cu privire la viitorul familiei. Poate pentru că mi-am satisfăcut impulsul creativ. Sau poate mulțumită gândului că voi avea ouă la ceai.

Capitolul 2

(Scris mai târziu în pat.)

Stau destul de confortabil pentru că mi-am pus haina de la uniformă și am o cărămidă încălzită la picioare, dar mi-aș dori să nu fi fost săptămâna în care e rândul meu să dorm în pătuțul de fier. Rose și cu mine dormim cu schimbul în patul cu baldachin. Acum ea stă în el și citește o carte de la bibliotecă. Domnișoara Marcy a adus-o zicând că e „o poveste frumoasă“. Rose spune că-i oribilă, dar că preferă să o citească decât să se gândească la situația ei. Biata Rose! Poartă vechiul ei capot albastru de flanel, cu poalele îndoite în jurul mijlocului ca să-i țină de cald. Are capotul de atâta timp, încât nu cred că-l mai vede cu adevărat. Dacă l-ar pune deoparte pentru o lună și pe urmă s-ar uita la el cred c-ar avea un șoc. Dar m-am găsit eu să vorbesc, care nu mai am capot de doi ani? Rămășițele ultimului sunt înfășurate în jurul cărămizii mele încinse.

Camera noastră e spațioasă și remarcabil de nemobilată. Cu excepția patului cu baldachin, care este într-o stare foarte rea, toată mobila bună a fost vândută treptat și înlocuită cu strictul necesar cumpărat de la vechituri. Așa se face că avem un șifonier fără uși și o masă de toaletă din bambus, care e o piesă rară. Îmi țin lumânarea de la căpătâi pe un cufăr metalic zgâriat care a costat un șiling.

Rose și-a pus-o pe a ei pe o comodă cu sertare, vopsită în așa fel încât să imite marmura, dar aducând mai mult a șuncă. Ulciorul smălțuit și ligheanul pus pe un trepied de fier sunt proprietatea mea personală, primite de la hangița de la Cheile după ce le-am descoperit stând degeaba într-un grajd. Ne scutește să ne mai îmbulzim la baie. Un lucru chiar drăguț e pervazul de lemn sculptat în chip de scaun. Sunt recunoscătoare că nu există cale să-l vindem și pe ăla. E încastrat în zidul gros al castelului, dedesubtul unei ferestre mari, cu stâlpi de piatră. Camera are ferestre și pe partea cu grădina: unele micuțe, cu ochiuri de sticlă.

Un lucru care nu a încetat niciodată să mă fascineze este turnul rotund ce se deschide într-un colț al încăperii. În el se află o scară circulară de piatră care duce sus pe metereze și jos, în salon, deși unele trepte s-au sfărâmat de tot.

Poate ar fi trebuit s-o trec și pe domnișoara Blossom la obiectele de mobilier. E un manechin de croitorie cu o siluetă opulentă, cu o crinolină largă de sârmă în jurul unicolui ei picior. Ne prostim puțin în legătură cu Miss Blossom: ne prefacem că e vie. Ne imaginăm că e o femeie umblată prin lume, poate chiar barmaniță în tinerețile ei. Ea spune lucruri ca: „Ei, drăguță, așa-s bărbații“ sau „Te ții cu dinții de jurămintele căsătoriei“.

Vandalii de victorienii, care au făcut atâtea lucruri inutile în casa asta, n-au avut bunul-simț să facă și ei niște coridoare, așa că trebuie să trecem unii prin camerele altora. Topaz tocmai a traversat-o pe a noastră, purtând o cămașă de noapte făcută din pânză albă, simplă, cu găuri pentru cap și brațe. Crede că lenjeria intimă modernă e vulgară. Arăta ca una dintre victimele unui autodafe, deși destinația ei era pur și simplu toaleta.

Topaz și tata dorm în camera mare în care dă scara dinspre bucătărie. Între camera lor și a noastră există o

cameră micuță căreia îi zicem „Statul Tampon“. Topaz o folosește ca studio. Thomas ocupă camera aflată în partea opusă a palierului, lângă baie.

Mă întreb dacă Topaz s-o fi dus să-l cheme pe tata la culcare: e în stare să umble pe meterezele castelului în cămașă de noapte. Sper că n-a făcut-o, fiindcă tata o muștră ori de câte ori intră în locuința portarului. Am fost educate în copilărie să nu ne apropiem de el decât invitate și el crede că ea ar trebui să se comporte la fel.

Nu, nu s-a dus. S-a întors acum câteva minute și a dat semn că ar fi vrut să stea aici, dar noi n-am încurajat-o. Acum e în pat și cântă la lăută. Îmi place ideea de lăută, dar nu și zgomotul pe care-l face: e arareori acordată și pare genul de instrument care niciodată nu se va afla la mare căutare.

Mă simt vinovată că am fost nesociabilă cu Topaz, dar am avut o seară mult prea sociabilă.

În jurul orei opt a sosit domnișoara Marcy cu cărțile. Are în jur de patruzeci de ani, e micuță și cam trecută, dar cumva foarte tânără. Clipește o grămadă și e mereu dispusă să chicotească și să exclame: „Ei, nu ză-ău!“ E din Londra, dar se află în sat de mai bine de cinci ani. Cred că e o profesoară bună. Specializările ei sunt cântecele populare, florile sălbatice și tradițiile satești. Când a venit aici nu i-a plăcut locul (mereu povestește că ducea dorul „luminilor orașului“), dar în curând a început să se intereseze de traiul de la țară și acum încearcă să-i facă și pe oamenii de la țară să-i împărtășească interesul.

Ca bibliotecară, trișează puțin ca să ne poată da cele mai noi cărți: a primit unele azi și i-a adus tatei un roman polițist care a apărut abia acum doi ani. Și e și scris de unul dintre autorii lui preferați. Topaz a zis:

— O, trebuie să-i duc asta imediat lui Mortmain!

Îi zice lui tata „Mortmain“ pentru că îi place numele nostru de familie și ca să mențină iluzia că el e încă un scriitor faimos. Tata s-a întors cu ea ca să-i mulțumească domnișoarei Marcy și a părut și el o dată cu adevărat vesel.

— Sunt dispus să citesc orice roman polițist, bun sau rău, nici că-mi pasă, i-a spus el. Dar un roman polițist clasic e una dintre cele mai alese plăceri ale vieții.

Apoi a aflat că a primit romanul înaintea vicarului și a fost atât de mulțumit că i-a expediat domnișoarei Marcy un sărut. Ea a spus:

— O, vă mulțumesc, domnule Mortmain! Asta e, adică.. ei, nu ză-ău!

Și a roșit clipind de zor. Tata și-a înfășurat pledul pe umeri ca pe o togă și a revenit în locuința portarului părând nefiresc de bine dispus.

Imediat ce el n-a putut să ne mai audă, domnișoara Marcy a întrebat: „Cum îi mai este?“ cu o voce abia șoptită care sugera că tata era în pragul morții sau nebun de legat. Rose a zis că tata era bine mersi și complet inutil, ca de obicei. Domnișoara Marcy a privit-o șocată.

— Rose e deprimată din pricina finanțelor noastre, i-am explicat eu.

— Nu trebuie s-o plictisim pe domnișoara Marcy cu grijile noastre, a intervenit repede Topaz.

Nu-i place orice aruncă o lumină proastă asupra tatei.

Domnișoara Marcy a declarat că nimic legat de familia noastră n-ar putea-o plictisi. Știu că ea consideră viața noastră la castel incredibil de romantică. Apoi a întrebat, foarte sfioasă, dacă nu ne poate ajuta cu un sfat.

— Uneori, cineva din afară...

Dintr-odată, am simțit că mi-aș fi dorit s-o consult: e o femeie cu atâta bun-simț. Ea s-a gândit să-mi dea cartea despre scrierea rapidă. Mama ne-a învățat să nu

discutam despre problemele noastre cu nimeni din sat și respect loialitatea lui Topaz față de tata, dar eram sigură că domnișoara Marcy știa foarte bine că suntem faliți.

— Dacă ne-ați putea da o idee cum să câștigăm niște bani, i-am zis eu.

— Sau să-i facem să țină mai mult. Sunt sigură că sunteți cu toatele niște firi mult prea artistice ca să fiți practice. Haideți să facem o ședință de consiliu!

A zis-o de parcă ar fi invitat niște copii să joace un joc. Era atât de nerăbdătoare că ar fi părut nepoliticos s-o refuzăm și cred că Topaz și Rose erau suficient de desperate ca să încerce orice.

— Acum să facem rost de hârtie și creioane, a zis domnișoara Marcy bătând din palme.

Hârtia de scris e marfă rară la noi în casă și nici prin gând nu-mi trecea să smulg pagini din caietul ăsta care costă șase penny și pe care l-am primit de la vicar. În cele din urmă domnișoara Marcy a rupt paginile din mijlocul registrului ei de la bibliotecă, ceea ce ne-a dat sentimentul plăcut că furăm de la guvern, și ne-am așezat în jurul mesei, alegând-o pe ea președinte. Ea a spus că trebuia să fie și secretar ca să țină minuta ședinței și a scris:

CHESTIONAR CU PRIVIRE
LA FINANȚELE FAMILIEI MORTMAIN

Prezenți:

Dra Marcy (președinte)

Dna James Mortmain

Dra Rose Mortmain

Dra Cassandra Mortmain

Thomas Mortmain

Stephen Colly

Am început să discutăm cheltuielile.

— Mai întâi chiria, a zis domnișoara Marcy.

Chiria este de patruzeci de lire pe an, ceea ce pare puțin pentru un castel atât de spațios, dar nu avem decât câțiva acri de pământ, localnicii cred că ruinele sunt un dezavantaj și se zvonește că ar fi bântuit, ceea ce nu-i adevărat. (Sus pe movilă sunt niște chestii cam bizare, dar ele nu pătrund niciodată în casă.) În fine, oricum n-am mai plătit chiria de trei ani. Proprietarul nostru, un gentleman bătrân și bogat care locuia la Scoatney Hall, la cinci mile de noi, ne trimitea câte un jambon de Crăciun, indiferent dacă-i plăteam sau nu. A murit în noiembrie și ne-a lipsit tare mult jambonul.

— Se spune că Hall va fi redeschis, a zis domnișoara Marcy când i-am spus care era treaba cu chiria. Doi băieți din sat au fost angajați ca să dea o mână de ajutor la grădinărit. Ei bine, o să scriem aici chiria și o să o marcăm ca fiind „opțională“. Acum, mâncarea. Vă puteți descurca cu cincisprezece șilingi pe săptămână de persoană? Să zicem o liră de persoană, incluzând lumânările, uleiul de lampă și produsele de curățare?

Ideea că familia noastră ar fi putut dispune de șase lire pe săptămână ne-a făcut să hăulim de râs.

— Dacă vrem ca domnișoara Marcy să ne poată da un sfat, ar trebui să-i spunem că anul ăsta nu avem niciun fel de venituri vizibile, a zis Topaz.

Domnișoara Marcy a roșit și a zis:

— Știam că sunteți într-o situație dificilă. Dar, dragă doamnă Mortmain, trebuie să existe niște bani totuși, nu?

I-am prezentat faptele. În ianuarie și februarie în casă nu intrase niciun penny. Anul trecut tata primise patruzeci de lire din America, unde *Iacob Luptătorul* încă se mai vinde. Topaz pozase vreme de trei luni în Londra,

economisise opt lire pentru noi și împrumutase cincizeci. Și îi vânduserăm o comodă înaltă unui negustor din King's Crypt pentru douăzeci de lire. Trăiam de pe urma comodei de la Crăciun încoace.

— Venitul pe anul trecut, o sută optsprezece lire, a zis domnișoara Marcy și a scris suma.

Noi însă ne-am grăbit să-i spunem că asta nu avea nicio influență asupra veniturilor acestui an, pentru că nu mai aveam mobilă de vânzare, Topaz nu mai avea amici bogați de la care să se împrumute și era puțin probabil ca drepturile de autor ale tatei să mai fie la fel de mari, pentru că ele scăzuseră de la un an la altul.

— Să renunț la școală? a întrebat Thomas.

Dar noi i-am spus că ar fi fost absurd, căci are bursă și școala lui nu ne costă nimic, iar vicarul tocmai i-a dat un abonament de tren pe un an.

Domnișoara Marcy s-a jucat nițel cu creionul și a zis:

— Dacă vreau să vă ajut trebuie să fiu directă. N-ați putea să mai reduceți din leafa lui Stephen?

Am simțit că roșesc. Desigur, nu-l plătiserăm pe Stephen niciodată. Nici nu ne gândiserăm la așa ceva. Și deodată mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o fi făcut. (Nu că am fi avut cu ce bani să-l plătim de când a crescut destul de mare ca să se poată angaja.)

— Nu vreau leafă, a zis Stephen încet. N-aș lua-o. Tot ce am, am primit de aici.

— Vedeți, Stephen e ca un membru al familiei, am zis eu.

Domnișoara Marcy a părut să se întrebe dacă asta e o poziție la care să râvnești, dar chipul lui Stephen s-a luminat vreme de o secundă. Apoi s-a fâstăcit și a zis că trebuie să se ducă să vadă dacă toate găinile sunt în coteț. După ce a plecat, domnișoara Marcy a zis:

— Nicio leafă? Numai mâncarea și dormitul?

— Nici nouă nu ne plătim nicio leafă, a zis Rose.

Ceea ce e adevărat, dar noi nu lucrăm din greu ca Stephen și nici nu dormim în încăperea mică și întunecoasă de lângă bucătărie.

— Și cred că e umilitor să discutăm despre sărăcia noastră de față cu domnișoara Marcy, a continuat Rose mânioasă. Credeam că o să îi cerem sfatul despre cum să câștigăm bani.

După asta am irosit o grămadă de timp ca să alinăm mândria rănită a lui Rose și sentimentele domnișoarei Marcy. După care am început să discutăm despre capacitatea noastră de a câștiga bani.

Topaz a spus că nu poate câștiga mai mult de patru lire pe săptămână la Londra, și poate nici atât, și că ar avea nevoie de trei lire ca să trăiască, și de haine, și de bani ca să vină încoace la fiecare două weekenduri.

— Și nu vreau să mă duc la Londra, a adăugat ea patetic. M-am săturat să fiu model. Și mi-e teribil de dor de Mortmain. Iar el are nevoie de mine aici, sunt singura care știe să gătească.

— Asta-i prea puțin important când nu ai ce să gătești, a zis Rose. Eu aș putea câștiga bani ca model?

— Mă tem că nu, a zis Topaz. Ai o siluetă prea drăguță, nu are suficient dramatism. Și n-ai avea niciodată răbdarea să stai nemișcată. Presupun că dacă nu apare altceva o să trebuiască să mă duc la Londra. Aș putea trimite acasă cam zece șilingi pe săptămână.

— Ei bine, asta-i splendid, a zis domnișoara Marcy și a scris: „Doamna James Mortmain: posibil zece șilingi pe săptămână.”

— Dar nu tot anul, a zis Topaz cu fermitate. N-aș putea să suport și n-aș mai avea timp să mă ocup eu însumi de pictură. Aș putea să vând câteva tablouri, desigur.

Domnișoara Marcy a zis foarte politicos:

— Sigur că ai putea.

Apoi s-a întors către mine. Eu am zis că făceam progrese mari cu scrierea mea rapidă, dar că, desigur, nu era cu adevărat stenografie (sau cu adevărat rapidă, dacă e s-o zic pe-a dreaptă) și că nu puteam bate la mașină, iar șansa de a ajunge în preajma unei mașini de dactilografiat era mică.

— Atunci mă tem că până faci progrese cu proiectele tale literare va trebui să nu contăm pe tine, a zis domnișoara Marcy. Thomas, desigur, nu va produce nimic pentru încă vreo câțiva ani. Rose, draga mea?

Acum, dacă cineva din familie e nul la capitolul câștiguri, asta-i Rose, pentru că, deși cântă puțin la pian și destul de plăcut din gură și este, desigur, adorabilă ca persoană, nu se pricepe la nimic.

— Poate aș putea să îngrijesc de niște copii, a propus ea.

— O, nu, a zis repede domnișoara Marcy. Vreau să spun, draga mea... ei bine, nu ți s-ar potrivi deloc.

— O să mă angajez fată în casă la Scoatney Hall, a zis Rose, cu aerul cuiva care deja urca pe eșafod.

— Ei bine, draga mea, fetele în casă trebuie să aibă o anumită pregătire și nu cred că tatălui tău i-ar plăcea, a zis domnișoara Marcy. N-ai putea să brodezi ceva?

— Pe ce anume? Pe pânză de sac? a întrebat Rose.

Oricum, când vine vorba de broderie, Rose e un caz fără speranță.

Domnișoara Marcy și-a contemplat lista cu un aer depri-mat.

— Mă tem că nu trebuie s-o socotim nici pe drăguța domnișoară Rose pe moment, a zis ea. Nu mai rămâne decât domnul Mortmain.

— Dacă eu sunt zero, atunci tata ar trebui să fie de două ori zero, a comentat Rose.

Domnișoara Marcy s-a aplecat către noi și a zis în șoaptă:

— Dragele mele, știți că eu încerc să vă ajut. Care-i necazul cu domnul Mortmain? Este... este cumva... băutura?

Am izbucnit în hohote de râs atât de puternice, încât Stephen a venit să vadă care era gluma.

— O, bietul Mortmain, a zis Topaz trăgându-și răsuflarea. De parcă ar avea destui bani ca să-și cumpere o sticlă de bere! Băutura costă bani, domnișoară Marcy.

Domnișoara Marcy a spus că nu putea fi vorba nici de droguri, și într-adevăr nu putea fi. Tata nici măcar nu fumează, nu după ce i se termină țigările pe care i le dă vicarul de Crăciun.

— E doar lene pură, a zis Rose. Lene și lipsă de voință. Și nici nu cred că a fost foarte bun. Cred că *Iacob Luptătorul* a fost supraevaluată.

Topaz i-a aruncat lui Rose o privire atât de mânioasă, încât vreme de o secundă am crezut că o s-o lovească. Stephen s-a apropiat de masă și s-a așezat între ele.

— O, nu, donșoară Rose, a zis el încet. E o carte mare, toată lumea știe. Dar i s-au întâmplat lucruri care l-au făcut să nu mai poată scrie. Nu poți să scrii doar fiindcă ești la ananghie.

Mă așteptam ca Rose să-l facă cu ou și cu oțet, dar înaintea să apuce să spună o vorbă, el s-a întors către mine și a continuat repede:

— M-am gândit, donșoară Cassandra, că mi-aș putea găsi de lucru. Sunt dispuși să mă primească la ferma Patru Pietre.

— Dar grădina, Stephen?! am zis eu pe un ton aproape plângăreț, căci noi trăim de pe urma legumelor noastre.

El a zis că în curând ziua se va lungi și că va lucra pentru noi seara.

— Și eu sunt de ajutor în grădină, nu-i așa, Stephen? a întrebat Topaz.

— Da, doamnă, de mare ajutor. Desigur, nu aş putea să mă angajez dacă ați pleca la Londra, ar fi prea mult de muncă pentru donșoara Cassandra.

Rose nu se pricepe la chestii cum ar fi grădinăritul sau menajul.

— Deci puteți să mă treceți cu douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână, domnișoară Marcy, pentru că domnul Stebbins a zis că atâta o să-mi dea la început, a continuat Stephen. Și o să iau masa la Patru Pietre.

M-am gândit cu bucurie că astfel o să aibă parte zilnic de o masă bună.

Domnișoara Marcy a zis că era o idee excelentă, deși era păcat că trebuia să renunțăm la cei zece șilingi ai lui Topaz.

— Deși, desigur, aceștia erau doar potențiali.

În timp ce trecea pe lista ei cei douăzeci și cinci de șilingi ai lui Stephen, Rose a zis brusc:

— Mulțumesc, Stephen.

Și pentru că ea de regulă nu prea-l bagă în seamă, a părut important. Și i-a zâmbit atât de dulce. Biata Rose a fost atât de nefericită în ultimul timp, încât un zâmbet de-al ei e ca o rază de soare în după-amiaza târzie a unei zile lungi și ploioase. Nu înțeleg cum o poate vedea cineva pe Rose zâmbind fără să o îndrăgească. Mă așteptam ca Stephen să fie încântat, dar el s-a mulțumit să moțâie din cap și să înghită în sec de câteva ori.

Chiar atunci tata s-a ivit în capul scărilor și a privit în jos, către noi.

— Ce faceți, jucați jocuri de societate? a zis el și presupun că așa păream, adunați în jurul mesei în bătaia lămpii.

Apoi a coborât scara spunând:

— Cartea asta e a-ntâia. Am luat o pauză ca să încerc să ghicesc cine-i criminalul. Vreau un biscuit, vă rog!

Când i se face foame între două mese – la care el mănâncă foarte puțin, mai puțin ca oricare dintre noi – cere un biscuit. Cred că-și imaginează că e cel mai mărunț și mai ieftin lucru pe care ni-l poate cere. Sigur, n-am mai cumpărat biscuiți de nu știu când, dar Topaz face prăjiturile de ovăz, care sunt foarte sățioase. A uns una cu margarină și i-a oferit-o. Pentru o clipă am văzut aversiunea străfulgerând în ochii lui, apoi el a întrebat-o dacă nu poate presăra niște zahăr pe deasupra.

— Chiar îi schimbă gustul, a zis el pe un ton de scuză. Nu-i putem oferi domnișoarei Marcy ceva? Ceai sau cacao, domnișoară Marcy?

Ea i-a mulțumit, dar a spus că nu voia să-și strice pofta de mâncare înainte de cină.

— Ei, nu mă lăsați să vă întrerup jocul, a zis tata. Ce jucați?

Și înainte să apuc să născocesc vreo cale de a-i distrage atenția, s-a aplecat peste umărul ei și s-a uitat pe listă. Pe care stătea scris:

Câștiguri estimate pe anul în curs

Dna James Mortmain	– zero
Cassandra Mortmain	– zero
Thomas Mortmain	– zero
Rose Mortmain	– zero
Dl Mortmain	– zero
Stephen Colly	– 25 șilingi/săpt.

Expresia tatei nu s-a schimbat în timp ce citea. A continuat să zâmbească, dar am simțit că în mintea lui se petrecea ceva. Rose spune că am tendința de a le atribui

oamenilor emoțiile pe care le-aș încerca eu în situația lor, dar sunt sigură că în clipa aia chiar am avut o intuiție. Și deodată i-am văzut chipul extrem de clar, nu așa cum vezi chipurile oamenilor cu care te-ai obișnuit. Am văzut cum se schimbase față de copilăria mea și mi-am amintit versul lui Ralph Hodgson despre „tigrii blânzi și jigăriți“. Ce mult îți ia să scrii ceea ce ai gândit într-un minut! M-am gândit la multe alte lucruri, complicate, patetice și năucitoare cât timp tata a citit lista.

Când a terminat-o a zis pe un ton degajat:

— Și Stephen ne dă nouă leafa lui?

— Ar trebui să plătesc pentru cazare, domnule Mortmain, a zis Stephen. Și pentru... pentru serviciile din trecut, pentru cărțile pe care mi le-ați împrumutat....

— Sunt convins că ai fi un foarte bun cap de familie, a zis tata.

A luat biscuitul cu zahăr oferită de Topaz și a pornit către scări. Ea a strigat în urma lui:

— Mai stai puțin lângă foc, Mortmain!

Dar el a zis că vrea să se întoarcă la cartea lui. Apoi i-a mulțumit din nou domnișoarei Marcy că i-a adus un roman atât de bun și i-a urat noapte bună pe un ton curtenitor. L-am auzit fredonând în timp ce străbătea dormitoarele în drum spre clădirea porții.

Domnișoara Marcy n-a făcut niciun comentariu cu privire la incident, ceea ce demonstrează ce persoană plină de tact este. Dar a părut stânjenită și a zis că trebuie să plece. Stephen a aprins un felinar și a spus că o s-o conducă până la drum. Ea își lăsase bicicleta acolo din pricina noroiului îngrozitor de pe aleea noastră. Am ieșit s-o conduc și eu. În timp ce traversam curtea, ea și-a ridicat privirea către fereastra locuinței portarului și m-a întrebat dacă tata s-ar

simți jignit în caz că i-ar aduce o cutiuță cu biscuiți pe care s-o țină la el. Am zis că, după părerea mea, în casa noastră mâncarea nu putea constitui o jignire și ea a exclamat:

— Vai de mine!

Apoi a privit ruinele și a spus că erau frumoase, dar că probabil eu mă obișnuisem cu ele. I-am zis că da, fiindcă voiam să revin înăuntru, lângă foc. Dar nu e adevărat. Nu m-am obișnuit niciodată cu frumusețea castelului. Și după ce ea și Stephen au plecat mi-am dat seama că arăta foarte frumos în clipa aceea. Era o noapte stranie. Luna plină era ascunsă după nori, dar îi argintase cu razele ei și cerul era luminos. Turnul Belmonte, cocoțat pe dâmbul lui, părea chiar mai înalt ca de obicei. Odată ce am privit cu adevărat cerul aș fi vrut să nu-mi mai desprind ochii de la el. Părea să mă atragă în adâncul lui și să mă facă să ascult cu atenție, deși nu aveam ce să aud, căci nu se clintea nicio crenguță. Când s-a întors Stephen, eu încă mai priveam în sus.

— E prea rece ca să stai afară fără haină, donșoară Cassandra, a zis el.

Dar eu uitasem că există frigul, așa că nu-l mai simțeam.

În timp ce reveneam către casă, el m-a întrebat dacă, după părerea mea, La Belle Dame sans Merci¹ o fi locuit într-un turn ca Belmonte. Am zis că era foarte probabil, deși nu mă gândisem niciodată la ea ca având un cămin.

După asta am decis să mergem în pat ca să facem economie de foc, așa că ne-am luat cărămizile fierbinți din sobă și ne-am dus fiecare la ale lui. Dar să te retragi devreme la culcare nu e bine pentru lumânări. Socoteam că a mea

¹ Eroina poemului cu același nume de John Keats, echivalentul ie-lor din folclorul românesc, o ființă frumoasă și crudă care își golește de vitalitate adoratorii.

avea să mă mai țină două ore, însă o bucată din ea a căzut, așa că acum e o masă de ceară topită. (Mă întreb cum se descurca Regele Alfred¹ cu lumânările lui de măsurat timpul când se petrecea una ca asta.) L-aș întreba pe Thomas dacă nu poate să-mi dea lumânarea lui, dar încă își mai face temele. Va trebui să mă duc în bucătărie. Am acolo o ascunzătoare secretă cu mucuri de lumânare. Și o să fiu nobilă și-o să mă opresc pe drum să discut puțin cu Topaz.

...M-am întors. S-a petrecut un lucru neașteptat. Când am ajuns în bucătărie, Heloïse s-a trezit și a lătrat, iar Stephen s-a ivit în ușa camerei lui ca să vadă ce se petrece. I-am strigat că-s eu și a intrat din nou în camera lui. Mi-am găsit lumânarea și tocmai îngenuncheasem lângă coșul lui Heloïse ca să îi spun vreo câteva cuvinte de alint (după ce a dormit are un miros foarte plăcut, de câine calduț și curat), când el a ieșit din nou, cu haina peste cămașa de noapte.

— E-n regulă. Am găsit ce căutam, i-am strigat eu.

Chiar atunci, ușa ce dădea către scări s-a închis, așa că ne-am pomenit în beznă, cu excepția pătratului palid al ferestrei. Am traversat bucătăria pe bâjbâite și m-am lovit de masă. Apoi Stephen m-a luat de braț și m-a condus până la piciorul scării.

— De-acum mă descurc, i-am zis eu.

Eram aproape de fereastră și prin ea pătrundea lumina stranie a lunii nevăzute.

El a continuat să mă țină de braț.

— Vreau să te întreb ceva, donșoară Cassandra, a zis el. Vreau să știu dacă îți e vreodată foame... adică atunci când n-ai ce mânca.

¹ Alfred cel Mare (849-899), rege anglo-saxon care s-a opus cuceririi Angliei de către vikingi. A inventat lumânările gradate, fiecare gradație marcând trecerea unei ore.

Probabil i-aș fi răspuns „Sigur că da“, dar mi-am dat seama de încordarea și îngrijorarea din vocea sa, așa că am zis:

— Ei, mereu e ceva sau altceva de mâncat, nu? Sigur, ar fi plăcut să avem mâncăruri mai interesante, dar capăt îndeajuns. Ce-ți veni să mă-ntrebi?

El a zis că stătuse treaz gândindu-se la asta și că n-ar fi putut îndura să mă știe flămândă.

— Dacă ți-e vreodată foame, spune-mi, și o să fac eu rost de ceva, a zis el.

I-am mulțumit și i-am reamintit că oricum avea să ne ajute pe toți cu leafa lui.

— Da, mai e și asta, a zis el. Dar spune-mi dacă nu te sature. Noapte bună, donșoară Cassandra!

În timp ce urcam la etaj am fost bucuroasă că nu recunoscusem că-mi era foame tot timpul, pentru că, așa cum fură versurile lui Herrick pentru mine, ar fi în stare să fure și mâncare. Un gând oribil, însă, într-un fel reconfortant.

Tata tocmai se întorcea de la poartă. Nu dădea niciun semn că i-ar fi fost rănite sentimentele. A comentat că păstrase patru capitole din carte ca să le citească în pat.

— Îți trebuie multă voință pentru asta, a adăugat el.

Topaz părea tare deprimată.

Am găsit-o pe Rose stând pe întuneric, pentru că Thomas împrumutase lumânarea ei ca să-și termine tema. A spus că nu o deranja, căci cartea devenise prea frumoasă ca să mai fie suportabilă.

Mi-am aprins mukul de lumânare și l-am lipit în masa de ceară topită din sfeșnic. A trebuit să mă cocoșez în pat ca să am suficientă lumină pentru scris. Chiar când să încep am observat-o pe Rose aruncând o privire ca să verifice dacă închisese ușa Statului Tampon. Apoi a zis:

— La ce te-ai gândit când domnișoara Marcy a anunțat că se deschide Scoatney Hall? Eu m-am gândit la începutul romanului *Mândrie și prejudecată*, unde doamna Bennet spune „În sfârșit, Netherfield Park a fost închiriat“. Și pe urmă domnul Bennet se duce să-i facă o vizită noului stăpân bogat.

— Domnul Bennet nu-i datora chiria, am zis eu.

— Oricum tata nu s-ar duce. Mi-aș dori să trăiesc într-un roman de Jane Austen.

Eu am zis că aș prefera să fiu într-unul de-al lui Charlotte Brontë.

— Cum ar fi mai bine, în Charlotte cu o nuanță de Jane sau în Jane cu o nuanță de Charlotte?

Este genul de discuție care de obicei îmi place foarte mult, dar voiam să-mi continui jurnalul, așa că am zis:

— Jumătate-jumătate ar fi perfect.

După care am început să scriu cu hotărâre. Acum e aproape miezul nopții. Mă simt eu însămi ca una dintre surorile Brontë, scriind la lumina unei lumânări muribunde, cu degetele atât de înghețate că de-abia mai pot ține creionul. Mi-aș dori ca Stephen să nu mă fi făcut să mă gândesc la mâncare, pentru că de atunci mi-e foame, ceea ce e ridicol având în vedere că am mâncat ou la ceai acum nici șase ore. Vai de mine! Tocmai mi-am dat seama că, dacă Stephen își face griji că sunt flămândă, înseamnă că și lui îi e foame. Ce mai gospodărie!

Mă întreb dacă aș mai putea câștiga câteva minute de lumină făcând fitile din chibrituri înfipite în ceara lichidă. Uneori merge...

N-a fost de niciun folos. A fost ca și cum aș fi încercat să scriu la lumina unui licurici. Dar luna și-a croit drum printre nori în cele din urmă și văd la lumina ei. E palpitant să scrii la lumina lunii.

Rose a adormit. Pe spate, cu gura larg deschisă. Până și așa tot e drăguță. Sper că are un vis frumos, despre un tânăr bogat care o cere de soție.

Mie nu mi-e somn deloc. Ar trebui să am o mică discuție cu domnișoara Blossom. Bustul ei nobil pare mai mare ca oricând, conturat pe fundalul argintiu al ferestrei. Tocmai am întrebat-o dacă după părerea ei mie și lui Rose ni se va întâmpla vreodată ceva interesant și am auzit-o zicând tare și clar:

— Ei, nu știu, răuștelor, dar știu că sora aia a ta o să rupă gura târgului dacă i se va da ocazia.

Nu cred că eu ar trebui să rup gura târgului.

Aș putea continua să scriu toată noaptea, dar nu mai văd aproape deloc și trebuie să economisesc hârtia, așa că o să mă mulțumesc să gândesc. Contemplația pare a fi singurul lux care nu costă bani.